

До французького шансон'є

Олександр Ірванець

Це є поезія найвища,
Це є найвища простота,
Коли передаються вірші,
Як поцілунки — з уст в уста.

Твої пісні легкі і світлі
(їх так сприймають слухачі),
Та пам'ятай — у цьому світі
Є свистуни і стукачі.

А ти — гітара, гілка з дерева,
І ти сьогодні на кону.
Скажи, кому твоя заревана
Душа потрібна, ну, коу?..

Вдягайся модно, лайся модно,
Та час від часу пригадай,
Як слухав дзвона Квазімодо
В глухонімому Нотр-Дам.

Він припадав до дзвона тілом,
Він разом з ним літав, літав...
О, скільки тих, які хотіли
Тілами битися в тіла,

А язиками лізли в душі...
Я й сам колись таким грішив.
Пісні, мов кошенят задушених,
В зубах по вулицях носив.

Душа повільно прозоріла
Все по ночах.
А по очах
Боляче вдарило прозріння:

Про що кричав?
Кому кричав?..
Є вуха, що, немов корою,
Укриті суєтністю змін.

Хай серцем слухають і кров'ю,
Як Квазімодо слухав дзвін!..